

[Knud Nielsen.]

slipper for udgifter, men et sådant standpunkt repræsenterer vel i bedste fald en grov forenkling af en række komplicerede spørgsmål. En sådan låneordning vil f. eks. næppe løse alle problemer, når det gælder den lige adgang til uddannelse, som vel efterhånden alle partier bekender sig til. Der er ingen tvivl om, at en revision af loven må indebære en betydelig forøgelse af de midler, der stilles til rådighed, og mit parti vil lægge vægt på, at en større del af disse midler reserveres for de helt unge, d. v. s. elever i 8., 9., 10. klasserne, realafdelingerne og gymnasierne, som er de områder, der repræsenterer den første uddannelsesbarriere, der skal klares som en forudsætning for en videregående uddannelse. Det er mit partis opfattelse, at det især er her, der bør sættes ind, hvis vi skal gøre os håb om at nå frem til en situation, hvor der virkelig er lige adgang til uddannelse.

Alle argumenter for og imod de forskellige udformninger og kriterier kendes fra de tidligere debatter om dette spørgsmål her i tinget, og det er formålsløst at repetere dem ved denne lejlighed, hvor det kun drejer sig om en forlængelse af revisionsfristen. Men jeg vil gerne benytte lejligheden til at henlede opmærksomheden på en undersøgelse, foretaget af Danske studerendes Fællesråd, som viser, at den regulering af uddannelsesfondens beløbsramme, som sker efter reguleringspristallet, medfører en udhuling af beløbsrammen, fordi de uddannelsessøgendes forbrug har en anden sammensætning end lønmodtagerhusstandenes, og prisniveauet for de for uddannelsessøgende særlig tyngende udgiftsposter, bl. a. boligudgiften, er steget særlig stærkt. Undersøgelsen viser bl. a., at værelselejen fra 1964 til 1967 steg med så meget som 93 pct., medens huslejen i den samlede boligmasse i samme tidsrum kun steg med 22 pct.

Fællesrådet anfører endvidere uden særlig dokumentation, at der også er sket en særlig stærk stigning i udgifter til bøger og

transport, og når hertil lægges moms-kompensationen, når rådet frem til den konklusion, at rådighedsbeløbet for finansåret 1968-69 skønsmæssigt skal forhøjes med godt 17 mill. kr. ud over en regulering efter reguleringspristallet og elevtallet.

Denne opgørelse omfatter kun de uddannelsessøgende under lovens § 1, stk. 1, men noget lignende må antages at gøre sig gældende for uddannelsessøgende under samme paragrafs stk. 2, 3 og 4.

Faglig Ungdom peger i en henvendelse til boligudvalget på samme problem og foreslår, at boligsikringsordningen udvides til også at omfatte leje af enkeltværelser. Det er altså helt åbenbart, at der her er et problem, der trænger sig på for de unge. Jeg skal ikke her tage stilling til, hvordan det bedst løses, men det er et problem, der må tages op under udvalgsbehandlingen, og jeg vil gerne spørge undervisningsministeren, om han er villig til, hvis resultaterne af denne undersøgelse er holdbare, at foranledige, at beløbsrammen udvides tilsvarende, således at der ikke som følge af prisudviklingen sker en forringelse af støtteordningen, som ville være i strid med lovens ånd.

I øvrigt skal jeg give tilsagn om mit partis støtte til undervisningsministerens forslag og udtale tillid til, at udvalgets betænkning til sin tid vil kunne danne et forsvarligt grundlag for en principdebat, under hvilken tinget vil have kendskab til alle relevante faktorer.

Knud Bro: Det er kedeligt, at vi ikke har kunnet få det materiale før, som skal danne baggrund for en ændring af loven om ungdommens uddannelsesfond. Vi ved alle, at det er påtrængende nødvendigt at revidere den, og vi ved, at mange studerende frister ikke særlig gode kår. Men jeg er ganske enig med hr. Knud Nielsen i, at det er vigtigt for os at råde over et forsvarligt materiale, når vi skal i gang med revisionen. Derfor kan også jeg på mit partis vegne tiltræde forslaget.